

MODE

TOPMODEL KIM PEERS DOORPRIKT DROOMBEELD

'EEN MODEL ZOU BETER EEN CURSUS BEDRIJFSBEHEER VOLGEN'

In het volkse café Zeezicht praten Kim Peers (29) en mama Ingrid (52) tijdens een kop thee en een Hoegaarden over hun ervaringen in de modewereld. Groot is mijn verbazing als ze mij vertellen dat modellen zelf de poezelige handjes uit de mouwen moeten steken en dat niet iedereen aan hun mooie voeten ligt.

woord Ine Bonte
beeld Johannes Vande Voorde

Hoe ben je in de modellenwereld versleut geraakt?

Kim: 'Toevallig eigenlijk. De uitbaatster van de winkel naast die van mijn vader werkte voor een agentschap, en ze vroeg me of ik voor een model kon invallen. Ik besepte niet dat het betekende dat ik dan ook bij dat agentschap was aangesloten. (lacht) Eerst was het de bedoeling wat bij te verdienen, maar uiteindelijk is het dan toch mijn hoofdberoep geworden.'

STRENGE BLIKKEN

Was je in het begin onzeker?

Kim: 'Ja... En ik vond mezelf ook niet bepaald knap ofzo. Alleen reizen was ik al helemaal niet gewoon. Je krijgt daarbij echt geen tijd om te bekomen. Dat is niet gemakkelijk.'

Is je zelfzekerheid gegroeid in al die tijd als model?

Kim: 'Ja. Vroeger kwam ik niet buiten zonder make-up. Maar door de directe confrontatie met mijn eigen geschminkte kop, ben ik mijn natuurlijke look meer gaan appreciëren. (lacht)

Ingrid: 'Vroeger had ze ook helemaal geen oriëntatiegevoel. Ze wilde met de trein naar een vriendin in Kontich en kwam in Brussel terecht! (lacht) En dan ineens alleen met het vliegtuig naar New York, Milaan en Parijs...'

Is het een harde wereld?

Kim: 'Toen ik nog geen naambe-

Ingrid: 'Die meisjes begeleiden is een gat in de markt.'

kendheid had, had ik het vooral lastig met de klanten op castings. Ze doorbladeren snel je boek, bekijken je eens van kop tot teen en dan mag je weer gaan. Door die strenge blikken vraag je je wel eens af waar je mee bezig bent. Als je nog niet veel werk hebt of gratis werkt om foto's te verzamelen, lijkt het al snel hopeloos. Ik heb doorge-

zet omdat ik mezelf geen gemiste kansen wilde verwijten. Ik legde mezelf een tijdsultimatum op en gelukkig kreeg ik op het nippertje een goede aanbieding.'

Wat vond jij van die keuze, Ingrid?

Ingrid: 'In het begin hadden we het er wat moeilijk mee: Kim kan goed studeren en kreeg die kans.

Ze heeft twee jaar binnenhuisarchitectuur gestudeerd en dan nog twee jaar japanologie. Maar het agentschap was geïnteresseerd om haar internationaal te promoten en dan moest ze steeds beschikbaar zijn. Zij heeft er zelf voor gekozen, dus ik had daar weinig in te zeggen.' (lacht) Was je bang voor de risico's van het vak?

Ingrid: 'Ja, toch wel. Kim is de oudste van vijf kinderen en komt uit een nogal beschermd milieu. Vroeger vond ze het al vreselijk om alleen thuis te zijn. Om dan in zo'n keiharde wereld terecht te komen... Gelukkig was ze al 22, want blijkbaar zijn er ook modellen van vijftien jaar! Dan zou ik me wat meer moeten, denk ik. Dat is eigenlijk een gat in de markt, die meisjes begeleiden...'

DE SEYCHELLEN

Zijn er dingen die je liever op voorhand had geweten?

Kim: 'Zeker. Welk statuut je moet aannemen, en hoe oneerlijk agentschappen met hun geld omgaan... Het contract wordt door de klant en het agentschap getekend, dus je hebt weinig vat op je inkomsten. En er bestaat geen vakbond voor modellen, hé! We zouden beter eerst een cursus bedrijfsbeheer volgen, want eigenlijk begin je een eigen zaak. En de agentschappen helpen je bitter weinig.'

Ingrid: 'Daar heb ik me wat mee beziggehouden. Een boekhouder zoeken, het juiste statuut vinden...'

Had je veel aan elkaar in moeilijker tijden?

Ingrid: 'Soms was het erg frustrerend. Kim was in New York tijdens de WTC-aanslagen. Ze belde me in paniek, maar er zat een oceaan tussen ons in. Dat was verschrikkelijk.'

Kim: 'Maar er zijn ook leuke herinneringen. De Seychellen vond ik fantastisch. Ik verbleef daar een week voor een fotoshoot voor een Italiaans boekje. Ze deden shoots met verschillende modellen en daardoor had ik soms vrij. Dan ging ik aan het strand zitten.'

Heb je de hele wereld gezien?

Kim: 'Dat valt mee. Ik heb vooral in New York en Parijs gewerkt. In Duitsland kom ik ook regelmatig.'

Duitsland is nochtans commerciëler...

Kim: 'Ja, maar dat betaalt beter en het is meer relaxed dan de high fashion. Ik ben blij dat ik dat heb kunnen doen, maar soms overdrijven ze nogal.'

Waar heb je het liefst?

Kim: 'New York. Mijn beste vriend woont daar nu ook. Ik ken het daar heel goed en kan alles te voet doen. Het is helemaal

geen agressieve stad, de mensen zijn er vriendelijk. In tegenstelling tot Parijs, waar je na de grumpy taxichauffeur met een nog onbeleefdere kerel in het hotel moet afrekenen. Dan denk ik bij mezelf: 'Oké, we zijn in Parijs.' Misschien ligt het aan mij, want Parijs hoort romantisch te zijn, niet?' (lacht)

Wat doe je het liefst?

Kim: 'Ik werk veel voor A.F. Vandevorst. Ik loop hun shows in Parijs en pas door in de showrooms. Ik voel me goed in het bedrijf. Als het daar ambtante-riksen waren, zou ik er niet veel voor werken. Ik wil me niet ongelukkig voelen voor geld.'

ROZENGEUR EN MANESCHIJN

Wat zou je nooit doen?

Kim: 'Prostitutie? Nee... (denkt na) Ik zou nooit tabak promoten.'

Ingrid: 'Ik heb daar niets over te zeggen. (lacht) Ik laat mijn kinderen zichzelf zijn. Ik vertrouw ze wel.'

En bloot?

Ingrid: 'Tja, misschien moet je dat aan haar man vragen!'

Kim: 'Ik denk dat hij dat niet zo erg zou vinden.' (lacht)

Veel meisjes vinden model zijn een droomjob.

Kim: 'Het is niet alleen rozengeur en maneschijn. Sommige modellen gaan er zelf te zwaar in op. Die denken echt dat ze fantastisch zijn, maar als ze ineens minder werk hebben - want zo gaat dat - vallen ze in een zwart gat. De meisjes die je veel in de boekjes ziet, hebben geluk gehad. Er is heel veel concurrentie. Als je een grote passie hebt, zou ik dat niet verwaarlozen. Van model zijn krijg je geen voldoening, vind ik. Je hebt niet het gevoel iets gepresteerd te hebben.'

Wat vind jij van haar nuchtere kijk op de zaken?

Ingrid: 'Da's goed, dan heb ik mijn werk goed gedaan! (lacht) Ik ben daar wel fier op.'

Worden er te hoge eisen gesteld aan beginnende modellen?

Ingrid: 'Ja. Als je ergens een centimeter te veel meet, moet je afvallen. En dan heeft die maat 38! Dat vind ik toch wel ver gaan.'

Kim: 'Of ze zeggen dat je haar beter blond is. Ik heb me daar nooit veel van aangetrokken. In het begin knipte ik zelf m'n haar

en uiteindelijk had ik zelfs succes met dat kapsel!' (lacht)

Ingrid: 'Je hebt ook veel geluk gehad, hé.'

Op het juiste moment op de juiste plaats?

Kim: 'Ja, ik denk het wel. In mijn succesperiode zochten ze sterke types. Nu willen ze heel dunne en kinderlijke meisjes. Ik denk

glittergedoe is niet aan mij besteed.'

Ingrid: 'Ik vind dat alle combinaties kunnen. Bloemen en strepen bijvoorbeeld. (lacht)

Andere interesses?

Kim: 'Het kan ouderwets klinken, maar ik wil graag kunnen breien en naaien! (lacht) Ik ben nogal traditioneel aangelegd. En

'Ik draag geen felle kleuren, prints waar ik hoofdpijn van krijg en ook dat glittergedoe is niet aan mij besteed'

dat de maten die ik toen had nu niet zouden volstaan.'

Ingrid: 'Ik vind het gewoon verschrikkelijk. Het is niet realistisch.'

BREIEN EN ACTEREN

Is mode belangrijk voor jou?

Kim: 'Niet echt. Ik koop zelfs geen modeboekjes, behalve als ik er zelf instaat. Voor de kinderen later.' (lacht)

Hoe zou je je eigen stijl omschrijven?

Kim: 'Over het algemeen kleed ik me nogal sober. Ik draag geen felle kleuren, prints waar ik hoofdpijn van krijg en ook dat

muziek... Samen met mijn man speel ik bij Valsalva Rerun. Binnenkort komt de CD *So Lovely* uit. Het is experimentele, maar zeer beluisterbare muziek.'

Wat zijn de toekomstplannen?

Kim: 'Ik ga me inschrijven in een acteeragentschap in New York. Het liefst zou ik meespelen in films.'

Wat vind jij daarvan, Ingrid?

Ingrid: 'En wanneer komen de kinderen?' (lacht)

Stockverkoop A.F. Vandevorst, Indiënstraat 8, 2000 Antwerpen. Raadpleeg de media voor data. Info: www.afvandevorst.be.

MODE

MODEL LIESELOT COSIJNS ONDER MOEDERS VLEUGELS UIT

'IK KREEG DE VRIJHEID OM KANSSEN AAN TE NEMEN'

Lieselot Cosijns (29) en Lut Soens (53) zijn twee sterke Gentse vrouwen die samen al tal van watertjes doorzwommen. Gezeten in het seventiesinterieur van hun laatste verwezenlijking - kledingzaak de Suite - praten we over modellen, kleding en familie. Ober, een glaasje wijn!

woord Ine Bonte beeld Johan Martens

Hoe ben je in de modellenwereld verzeild geraakt?

Lieselot: "Ik kande veel mensen in die wereld en men vertelde mij dat ik mijn kans kon wagen. Via een vriendin, die ook mannequin was, ben ik uiteindelijk naar een bureau gestapt. Ik was toen 17 en het leek mij een mooie bijverdiens."

Hoe heb je dat in het begin ervaren?

Lieselot: "Ik vond het moeilijk om in te schatten wat er eigenlijk van me werd verwacht. Ze gaven ook niet veel uitleg, je wordt er zo'n beetje in gedropt. Pas na een jaar begin je te weten wat de job inhoudt. Uiteindelijk blijf je een jong meisje dat niet thuis is in die wereld."

Was je onzeker?

Lieselot: "Nee, ik ben niet onzeker van aard. Ik was gewoon verbaasd dat er zo weinig opleiding aan te pas kwam. Je moet zelfstandig zijn en goed weten wat je doet. Het is een echte leerschool. En je moet het zelf doen, want het agentschap doet niets in jouw plaats!"

IDEAALBEELD

Heb jij je zorgen gemaakt, Lut?

Lut: "Nee, ik ben niet het type moeder dat zich moeit in de keuzes van mijn kinderen. Ik wist dat Lieselot al heel zelfstandig was en ze is niet snel te verleiden voor vanalles en nog wat. Ik vond alleen dat ze wat ambitieuzer had mogen zijn. Dan had ze het op dat gebied verder ontwikkeld. Maar het interesseerde je niet zo hè?"

Lieselot: "Nee, niet echt. De job gaf

Lut: "Ik ben niet het type moeder die zich moeit in de keuzes van mijn kinderen"

me geen voldoening. Ik steek liever mijn energie in een fulltime job die me een toekomst kan verzekeren. Een bureau heeft altijd enkele top-meisjes, maar daar was ik niet bij. Was ik toen wat groter geweest of had ik beter in de markt gelegen, dan was dat misschien anders geweest. Ik heb er gewoon genoeg mee verdiend om te overleven."

Lut: "Je moet je realiseren dat het een tijdelijk iets is hè?"

Hebben jullie veel aan elkaar?

Lieselot: "Ja, we komen goed overeen."

Waar zou je je enige dochter voor maarzichaven?

Lieselot: "Ik zou haar vertellen hoe

die wereld werkt, zodat ze geen tijd zou verliezen met het allemaal zelf uit te zoeken. Op dat moment ben je naïef, en dat zou ik bij mij dochter proberen doorbreken."

Tech is voor veel meisjes mannequin zijn een droomjob.

Lieselot: "Ik kan dat wel begrijpen. Er wordt ook zo veel tijd in gestoken om van dat hele gedoe een ideaalbeeld te maken. Ik ben er zelf altijd nuchter in gebleven. Dat hangt ook af van je opvoeding, denk ik. Ik ben op een verstandige manier opgevoed."

Lut: "Dank je, Lot! (lacht)
Worden er te bage eisen gesteld aan beginnende modellen?"

Lut: "Ik vind van wel. Het ideaalbeeld strookt niet met de realiteit. De meisjes worden ook steeds jonger en jonger. Ze worden gedropt in een wereld waar ze bijna geen kind meer kunnen zijn. Dat vind ik spijtig. Ze worden wat aan hun lot overgelaten."

IN DE PRAKTIJK

Wat heeft de ervaring je bijgebracht?

Lieselot: "Ik heb gereisd en veel nieuwe mensen leren kennen. Ook je talen leer je goed gebruiken. Ik heb de zakelijkheid van de wereld gevoeld en praktijkervaring opgedaan. De meeste mensen studeren

af, gaan op kot, studeren verder en op je tweëntwintigste wordt er van je verwacht een job en een partner te vinden en een gezin te starten, zonder dat je echt veel van de wereld afweet. Ik vond het boeiend en leerrijk om op jonge leeftijd een zekere verantwoordelijkheid te dragen en initiatief te nemen. Iedereen denkt daar anders over natuurlijk, maar ik heb dat van thuis uit meegerekregen.

Lut: 'Bij mij was dat anders. Ik kom niet uit een zelfstandig milieu en ondanks de goede band die ik had met mijn ouders, hebben zij mij altijd wat afgeremd. Ze waren bang dat het misschien verkocht zou aflopen. Toch ben ik mijn hele leven zelfstandig geweest. Ik heb gedaan wat Lieselot deed, woonde met mijn gezin in Zuid-Afrika en heb ook een tijd lang samen met Lot de Sous Sol opengehouden, een keldercafé hier in Gent.'

Lieselot: 'Ik kreeg wel altijd de vrijheid om de kansen die mij werden aangeboden ook aan te nemen.'

Komen je ervaringen je nu nog van pas?

Lieselot: 'Ja, zeker. Eerst heb ik vast werk gevonden in Brussel: een agentuur van Franse collecties heeft me onder haar vleugels genomen. Ik kreeg daar een vrij verantwoordelijke job en zo heb ik alle stappen van het modeproces doorlopen. Van het organiseren van een défilé, het ontmoeten van ontwerpers en fabrikanten en het praten met klanten tot het samenwerken met de winkels zelf. Nu kunnen ze me helemaal niets meer wijsmaken.' (lacht)

Wat was de volgende stap?

Lieselot: 'Ik heb mijn man leren kennen en toen ben ik terug naar Gent gekomen. Toen ik zwanger was, ben ik in een schoenenwinkel begonnen werken om me toch wat bezig te houden.'

Lut: 'Ze heeft nooit stilgezeten.'

FAMILIE

Jullie houden nu samen de kledingzaak Suite open. Hoe is dat gebeurd?

Lieselot: 'Ik was zwanger, wou graag zelfstandig beginnen en niet in Brussel of in Antwerpen gaan werken. Ik deed het voorstel om een winkel te beginnen. Dat was iets dat we alletwee wilden doen, en waar-mee we alletwee voeling hadden. Het was ook een goed moment om met de Sous Sol te stoppen. Het is allemaal heel spontaan verlopen.'

Lut: 'Ja, ik heb de Sous Sol vrij snel kunnen verkopen en een paar maanden

later was de winkel er.'

Lieselot: 'Dirk en ik hebben het pand gevonden, we hebben het laten inrichten en zo is alles heel snel gegaan. We zijn nu vier jaar bezig en heel tevreden. Ik vind het heel leuk om met familie samen te werken en ik kan het gemakkelijk combineren met de kinderen.'

Is mode enkel beroepsmatig belangrijk voor jullie?

Lut: 'Nee, we bekijken onze kleding niet puur zakelijk. We zijn er echt mee bezig.'

Lieselot: 'Commerciële kleding zou ons misschien sneller meer geld opbrengen, maar daar doen we het niet voor. We hebben er voor gekozen exclusieve stukken aan te bieden, wat het gewoon boeiender maakt. De winkels zien er overal te veel hetzelfde uit.'

Hoe volgen jullie de trends?

Lieselot: 'Door de manier waarop we leven. Dirk (*De Ruyc, nvd*) is bezig met muziek, waardoor een groot deel van onze entourage deel uitmaakt van creatieve milieus. Hij opende onlangs een nieuwe club in Gent, de Make Up, en zo blijf je wel up-to-date. We gaan ook vaak naar

Parijs om te kijken wat er zich daar afspeelt op vlak van mode.'

Lut: 'We lezen ook veel vakliteratuur.'

Wat zien jullie zelf het liefst?

Lieselot: 'Wat we hier verkopen. We verkopen wat we zelf in onze kast willen. Dat is daarom niet altijd even trendgebonden. Dat heeft ook met de kwaliteit van materialen te maken. We willen exclusiviteit aan een goede prijs en we houden van het passe-partout-principe: we proberen voor iedereen iets in huis te halen.'

Lut: 'In de keuzes komen we goed overeen. Behalve dan dat mijn dochter misschien wat kleurenblind is.' (lacht)

Lieselot: 'Net omgekeerd!' (lacht)

LEKKER LACHEN

Houden jullie rekening met elkaars mening?

Lieselot: 'Als mijn moeder iets aanheeft uit de winkel dat haar niet past, zal ik haar dat zeker zeggen. Als zij mijn mening vraagt, ga ik daar eerlijk in zijn.'

Lut: 'En of! In het begin van een seizoen passen we alle stukken door en

met momenten rolt Lieselot over de grond van het lachen. Ik ben wat kleiner en heb dus mijn beperkingen. Ik verdrink snel in kleding. Lot is mijn persoonlijke styliste en ik vind haar oordeel zeer belangrijk.'

Lieselot: 'Mijn oog is daar ook op getraind. Als je al zo lang met iets bezig bent, zie je snel of iets past of niet. Het is gemakkelijker om dat bij iemand anders te zien dan bij jezelf.'

Lut: 'Ik heb wel een eigen stijl hoor!' **Lieselot:** 'Het is inderdaad niet zo dat ik bepaal hoe zij er uit moet zien.'

Is een persoonlijke stijl belangrijk?

Lieselot: 'Ja. Het is een deel van je persoonlijkheid, het zegt iets over wie je bent. Het is een weerspiegeling van hoe je leeft. Ik heb het dan niet over de mensen die merken dragen om te tonen dat ze dat financieel aankunnen.'

Lut: 'Niet iedereen kan om het even wat dragen. Wij kleden de mensen naar wat ze zelf uitstralen. Het moeilijkste is iemand kleden die niet weet wat hij graag ziet. Er zijn natuurlijk altijd mensen die bijvoorbeeld op korte tijd veel gewicht hebben verloren en voor wie een hele nieuwe wereld opengaat.'

Lieselot: 'We staan voor iedereen klaar om op zoek te gaan naar wat hen past.'

Lut: 'Als iets niet past bij iemand, zeggen we dat ook. Eerlijke business, geen katten in zakken. Uiteindelijk kom je er samen wel achter wat mooi is.'

Shop je nog vaak elders?

Lieselot: 'Alleen voor schoenen en lingerie. Alles wat we hier niet verkopen. (lacht) Af en toe koop ik wel eens wat sportievere dingen om thuis te dragen.'

Lut: 'Het zou ook niet veel nut hebben, want eigenlijk is wat wij dragen vooral werkkledij, aangezien wij veel tijd in de winkel doorbrengen.'

Worst dressed moment?

Lieselot: 'Daar ga ik wijselijk niet op in. Ik denk dat ik geen foto's meer heb van tussen mijn 15 en 18 jaar, vreselijk! Het doet zelfs pijn als ik er over nadenk. Ik was wel altijd met kleding bezig, maar toen zat ik er gewoon een beetje naast. (lacht)

Lut: 'Vreselijk... Ach ja, ik zie dat als een proces. Uit het een komt het andere voort hè. Ik weet nog...'

Lieselot: 'Nee, daar gaan we verder niet op in!' (lacht)

**Suite, Hoogpoort 59, 9000 Gent.
Tel.: 09/ 233.83.91**

